

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 4 juni 2007 in zaak nr. 07/8506 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 februari 2007 heeft de minister van Justitie (lees: de staatssecretaris van Justitie; hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling klaagt in zijn tweede grief dat de rechtbank in het kader van de vraag of sprake is van een ernstige en individuele bedreiging in de zin van 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) van de Raad van de Europese Unie, ten onrechte heeft overwogen dat hij aannemelijk moet hebben gemaakt dat hij behoort tot een groep burgers die op grond van (een combinatie van) specifieke kenmerken een zodanig bijzonder risicoprofiel heeft dat reëel te verwachten valt dat leden van die groep het slachtoffer worden van willekeurig geweld en dat hij daarin, gelet op hetgeen is overwogen aangaande de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet is geslaagd. Aangezien de staatssecretaris dit niet mede aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd, is de rechtbank dusdoende buiten de grenzen van het geschil getreden, aldus de vreemdeling.

Verder klaagt de vreemdeling dat de rechtbank door het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas te betrekken bij de beoordeling of sprake is van een individuele bedreiging, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, op onjuiste wijze aan dat artikel heeft getoetst.

2.1.1. De staatssecretaris heeft zich in zijn besluit van 23 februari 2007 naar aanleiding van het beroep van de vreemdeling op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn op het standpunt gesteld dat, voor zover thans van belang, de vreemdeling aannemelijk moet maken dat in zijn individuele geval sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en dat hij hierin niet is geslaagd.

De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat zijn beroep op

artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn ten onrechte is verworpen. Hij heeft in dit verband, voor zover thans van belang, betoogd dat hij vreest voor ernstige schade, zoals omschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

Door in het door de vreemdeling terzake van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn aangevoerde aanleiding te zien te beoordelen of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een individuele bedreiging, als in die bepaling bedoeld, is de rechtbank niet buiten de grenzen van het geschil getreden. Dit deel van de grief faalt.

2.1.2. Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de richtlijn wordt in de richtlijn verstaan onder "persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt": een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bestaat ernstige schade uit ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.1.3. Van ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, kan slechts sprake zijn, indien zich in het land van herkomst van de desbetreffende vreemdeling willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict voordoet. Of een vreemdeling onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn valt, hangt daarom af van de vraag of de door hem gestelde schade in verband kan worden gebracht met een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Indien zijn land van herkomst ten tijde van de totstandkoming van het besluit niet verwickeld was in een internationaal gewapend conflict, is daarvoor bepalend of de door hem gestelde schade in verband kan worden gebracht met een binnenlands gewapend conflict. Indien zich in het land van herkomst van de desbetreffende vreemdeling ten tijde van de totstandkoming van het besluit zodanig conflict niet voordeed, valt hij - zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 20 juli 2007 in zaak nr. 200608939/1 (www.raadvanstate.nl) - reeds daarom niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en kan hij aan deze bepaling geen aanspraak op bescherming ontleen.

2.1.4. De vreemdeling heeft in beroep gewezen op de paragrafen 3.3.8 en 3.3.9 van het algemene ambtsbericht inzake Algerije van juni 2005 en een stuk van "The Financial Times World Desk Reference" van 2004.

Het ambtsbericht geeft informatie over de situatie in Algerije in de periode januari 2004 tot en met mei 2005 en het stuk van "The Financial Times World Desk Reference" over de periode tot en met 2004. Nu het besluit op 23 februari 2007 is genomen, heeft de vreemdeling met de verwijzing naar deze stukken niet aannemelijk gemaakt dat zich in Algerije

ten tijde van het besluit een binnenlands gewapend conflict voordeed. Hij valt dan ook niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De klacht, dat de rechtbank met de door haar gegeven uitleg van het begrip "individuele bedreiging" op onjuiste wijze heeft getoetst aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, behoeft geen bespreking, omdat - wat van die klacht ook zij - de rechtbank, in het licht van het vorenstaande, terecht heeft overwogen dat de vreemdeling geen aanspraak op bescherming kan ontlenen aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Dit deel van de grief faalt evenzeer.

2.2. Hetgeen in de grieven 1, 3, 4 en 5 en voor het overige in grief 2 is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

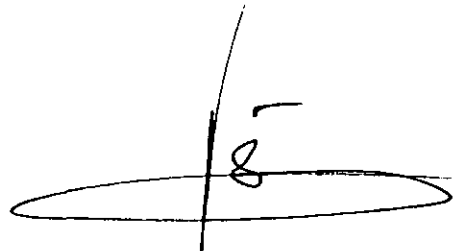
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 december 2008

284-473.

Verzonden: 4 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/8506

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 4 juni 2007

inzake

geboren op
van Algerijnse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. R.C. van den Berg,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. V.A.M.W. 't Hoen.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 23 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser op 23 februari 2007 beroep ingesteld en tevens de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er toe strekt dat uitzetting van eiser achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 07/8511.

De zaak is behandeld op de zitting van 31 mei 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 23 februari 2007 in rechte stand kan houden.
2. Eiser stelt zich op het standpunt dat het besluit van 23 februari 2007 onbevoegd is genomen omdat dit besluit is ondertekend namens de Minister van Justitie.

3. Verweerder stelt zich daarentegen op het standpunt dat de omstandigheid dat het besluit niet is ondertekend door de Staatsecretaris van Justitie niet kan leiden tot het oordeel dat het besluit onbevoegd genomen is. Het is immers gevestigde rechtspraak dat een bevestiging niet nodig is voor een rechtmatige bevoegdheidsuitoefening door een bij Koninklijk Besluit daartoe aangewezen bewindspersoon.
4. De rechtbank overweegt met betrekking tot deze formele grief als volgt.
5. Ingevolge artikel 28, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 is onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen. In artikel 1, onder i, Vw 2000 wordt onder onze Minister verstaan: Onze Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.
6. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) reeds heeft overwogen bij uitspraken van 10 oktober 2001 (200101904/1, JV 2001/323) en 12 september 2002 (200204563/1, JV 2002/386) ziet artikel 44, eerste lid, van de Grondwet (Gw) op de interne verdeling van taken tussen bewindslieden en biedt de grondslag om te bepalen, wie van hen voor de vervulling van welke taken verantwoordelijk is. De grondwettelijke bevoegdheid van de Kroon om ministeries in te stellen en taken tussen ministeries te verdelen en her te verdelen zou in dit opzicht zinledig zijn, indien deze niet tevens betrekking heeft op de overdracht zonder tussenkomst van de formele wetgever van bevoegdheden van de ene minister naar andere binnen een ministerie. De regeling bij wet in formele zin van bevoegdheden van een bepaalde minister vindt plaats in het licht van de op dat moment geldende toedeling van taken en in het besef dat die onder de vigour van voormelde bepaling van de Gw kan wijzigen. Dat overdracht krachtens artikel 44, eerste lid, van de Gw van bevoegdheden aan een andere bewindspersoon niet bij wet is bevestigd, betekent niet dat de desbetreffende bevoegdheden niet zijn overgegaan. Het is gevestigde staatsrechtelijke praktijk dat zo'n bevestiging niet nodig is voor een rechtmatige bevoegdheidsuitoefening door een bij Koninklijk Besluit daartoe aangewezen bewindspersoon. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het onderhavige besluit van 23 februari 2007 niet onbevoegd is genomen.
7. Gelet op het vorenstaande komt de rechtbank thans toe aan de materiële beoordeling van het geschil.
8. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser het volgende aangevoerd. Eiser, een marktkoopman, heeft Algerije verlaten omdat zijn broer is vermoord en zijn broer is ontvoerd. Hij voelt zich in Algerije bedreigd. In juli 1995 is naar zijn werk gegaan en niet meer teruggekomen. De vader van eiser heeft, na drie dagen tevergeefs op de terugkeer van te hebben gewacht, bij de Algerijnse autoriteiten aangifte van vermissing gedaan. In april of mei 1996 heeft het Algerijnse leger de ouders van eiser in staat gesteld om het lichaam van te identificeren, waarbij zij er niet volledig van overtuigd waren dat het daadwerkelijk om zijn stoffelijk overschot ging. Bij de identificatie heeft een officier van het Algerijnse leger de ouders van eiser mishandeld en gedreigd alle zonen van de vader van eiser te zullen doodschieten omdat volgens het leger was komen vast te staan dat tijdens een zelfmoordaanslag is omgekomen samen met veertien soldaten. zou lid zijn geweest van de . Nadat bekend was geraakt dat betrokken zou zijn geweest bij de , is de familie van eiser regelmatig lastig gevallen door gewapende patriotten die samenwerken met de Algerijnse autoriteiten. Vier maanden later werd ontvoerd, waarover eiser heeft verklaard dat

het Algerijnse leger hier achter zit vanwege de eerdere bedreiging door de Algerijnse legerofficier aan het adres van zijn familie. Na de massamoord in Ben Talaha in 1997 heeft eiser besloten om uit Algerije weg te gaan uit vrees voor de Algerijnse autoriteiten en groepen die daaraan zijn gelieerd, zoals de patriotten. De vader van eiser kreeg van de militairen geen wapens om zich tegen de terroristen te beschermen omdat zijn zoon volgens het leger bij de terroristen hoorde. Eiser heeft Algerije in augustus 1999 verlaten en is naar Italië gereisd, alwaar hij twintig maanden heeft verbleven. Eiser heeft daarna van 2001 tot september 2004 in Duitsland verbleven. In september 2004 is hij door de Duitse autoriteiten uitgezet nadat zijn asielaanvraag in Duitsland was afgewezen. Eiser is in september 2004 naar Algerije teruggekeerd, alwaar hij tot april 2005 heeft verbleven. In april 2005 is eiser gebruik makend van het paspoort van zijn neef, _____ genaamd, met een visum voor Turkije vanaf Houari Boumedienne Airport in Algerije per vliegtuig via Rome naar Istanbul gereisd. Vanuit Istanbul is eiser per auto naar Griekenland gereisd. Vervolgens is hij per boot naar Italië gegaan, alwaar eiser twintig maanden heeft verbleven en in Napoli als boer heeft gewerkt. Daarna is hij per trein naar Frankrijk en België. Vanuit Brussel is eiser per bus naar Hamburg gereisd, alwaar hij een ticket wilde kopen om naar Finland te reizen. In Duitsland is hij aangehouden door de Duitse autoriteiten op 18 januari 2007 en overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten. Eiser is op 19 januari 2007 Nederland binnengekomen en in vreemdelingenbewaring gesteld.

9. De rechtbank overweegt als volgt.

10. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

11. Voorop wordt gesteld dat de algehele situatie in Algerije niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Algerije in het algemeen zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser dient derhalve aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

12. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder c en f, van artikel 31 van de Vw 2000.

13. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRS behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die vaststelling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij haar oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

14. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid betrokken, dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is

binnengekomen heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder eiser in de eerste plaats in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij zich niet onverwijld heeft gemeld bij de Nederlandse autoriteiten. Immers, in casu is gebleken dat eiser op 19 januari 2007 door de Duitse autoriteiten is aangehouden toen hij op het punt stond Duitsland vanuit Nederland in te reizen. Vervolgens is hij door de Duitse autoriteiten als illegale vreemdeling overgedragen aan Nederland. Daarnaast beschikt eiser niet over een geldig document voor grensoverschrijding en heeft hij geen verschoonbare reden aangevoerd voor de omstandigheid dat hij zich niet onverwijld heeft gemeld. De omstandigheid dat eiser eerst in Nederland om asiel heeft verzocht nadat hij door Duitsland als illegale vreemdeling aan de Nederlandse autoriteiten was overgedragen en niet onmiddellijk nadat hij Nederland was ingereisd, roept ernstige twijfels op omtrent de betrouwbaarheid van de door hem afgelegde verklaringen. Van een vreemdeling die zich beroept op het Vluchtelingenverdrag mag worden verwacht dat hij zich onverwijld meldt in het land waar hij de bescherming hiervan inroept. De verklaring van eiser dat hij ten tijde van zijn aanhouding door de Duitse autoriteiten onderweg was naar Finland om aldaar asiel aan te vragen, maakt dit niet anders.

16. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid betrokken, dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

17. Voorts blijkt uit voornoemde vaste jurisprudentie van de ABRS dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van documenten zal echter blijkens hoofdstuk C1/5.8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

18. Verweerder heeft zich in de tweede plaats op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen. De reden welke is aangevoerd voor het feit dat er geen documenten zijn overgelegd, namelijk dat hij in Algerije nooit een paspoort heeft aangevraagd omdat hij heeft gehoord dat hij een dergelijk document niet zou kunnen krijgen, wordt door verweerder niet afdoende geacht. Temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij het enige document waarmee hij zijn nationaliteit en identiteit zou hebben kunnen aantonen, namelijk zijn identiteitskaart, bij zijn eerste reis naar Europa in 1999 heeft weggegooid nadat hij Algerije had verlaten. Aldus heeft eiser naar de mening van verweerder niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van nationaliteits- en identiteitspapieren die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag niet aan hem is toe te rekenen.

19. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen vaststellen. Daarbij heeft verweerder er op gewezen dat hij geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om de door hem

gestelde reisroute te kunnen vaststellen. Immers, eiser stelt dat hij vanaf Algerije naar Nederland is gereisd, van welke reizen in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met documenten te staven zouden zijn. Zo blijkt uit de verklaringen van eiser dat hij in het bezit is geweest van een vliegticket voor zijn reis van Algerije naar Turkije alsmede van tickets voor zijn reizen per bus en trein vanuit Griekenland naar Duitsland, welke hij heeft weggegooid. De enkele verklaring van eiser dat hij niet in het bezit wilde blijven van bewijsstukken van zijn reis, wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen. Verweerder acht het ontbreken van documenten om zijn reisroute mee aan te tonen dan ook dan ook toerekenbaar aan eiser.

20. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de door hem gestelde reisroute. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

21. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder c en f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de ABRS dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

22. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRS van 11 februari 2005 (JV 2005/152), 23 juni 2005 (JV 2005/315) en 19 december 2005 (200507012/1)) omvat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas zowel de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten als de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

23. Verweerder heeft zich voorts in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. De gestelde feiten van het asielrelaas van eiser, inhoudende de dood van zijn broer en de ontvoering van zijn broer acht verweerder geloofwaardig. Echter, de door eiser aan deze gebeurtenissen ontleende vermoedens betreffende de gestelde vrees voor vervolging van de zijde van de Algerijnse autoriteiten dan wel andere groeperingen wordt door verweerder niet geloofwaardig geacht. Daartoe is volgens verweerder redengevend dat eiser zijn gestelde vrees enkel op eigen vermoedens heeft gebaseerd, zonder dat hij deze vermoedens voldoende heeft onderbouwd of geconcretiseerd. Het vermoeden van eiser dat hij te vrezen heeft voor het Algerijnse leger of andere Algerijnse autoriteiten of daaraan verbonden groeperingen, wordt door verweerder niet gevolgd, nu uit zijn verklaringen is gebleken dat eiser zelf nimmer daadwerkelijk problemen van de zijde van deze autoriteiten of groeperingen heeft ondervonden. Eiser heeft noch voor zijn eerste vertrek uit Algerije in augustus 1999, noch voor zijn tweede vertrek uit Algerije in april/mei 2005 problemen ondervonden van de zijde van de Algerijnse overheid.

24. Verder leidt de omstandigheid dat er in de periode tussen zijn terugkeer naar Algerije in september 2004 en zijn vertrek uit Algerije in april/mei 2005 twee maal naar hem zou zijn geïnformeerd door onbekende personen die in een auto naar zijn ouderlijk huis zouden zijn

gekomen, naar de mening van verweerder niet tot de conclusie dat eiser gegronde vrees voor vervolging heeft. Immers, het betreft informatie die hij heeft vernomen van zijn moeder waaraan geen doorslaggevend belang kan worden gehecht. Immers, deze verklaring is afkomstig van een niet objectieve en verifieerbare bron.

25. Naar de mening van verweerder heeft eiser niet kunnen onderbouwen dat hij in de verscherpte belangstelling van de Algerijnse autoriteiten staat vanwege de omstandigheid dat zijn sinds 1995 vermiste broer volgens een officier uit het Algerijnse leger betrokken zou zijn geweest bij de groepering van en dat eiser en zijn broers in verband daarmee zouden worden doodgeschoten. Immers, de verklaring van eiser dat hij en zijn broers in Algerije het risico lopen om door het leger te worden gedood, heeft hij geheel gestoeld op informatie van horen zeggen. Concrete aanwijzingen ontbreken. Weliswaar heeft eiser verklaard dat hij van zijn broer heeft vernomen dat hij door in Algerije te blijven gevaar zou lopen, maar dit is volgens verweerder onvoldoende overtuigend om eiser te volgen in zijn vermoeden dat hij te vrezen heeft voor de Algerijnse autoriteiten. De verklaring van eiser dat hij de negatieve belangstelling staat van de Algerijnse autoriteiten omdat zijn broer in 1996 is ontvoerd nadat betrokken was geweest bij een incident waarbij de zuster van eiser op oneervolle wijze door patriotten was gecontroleerd, maakt dit niet anders. Daartoe acht verweerder van belang dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gestelde ontvoering van zijn broer heeft plaatsgevonden op initiatief van het Algerijnse leger, maar heeft hij dit enkel gebaseerd op eigen vermoedens. Derhalve is door eiser niet aangetoond dat hij vanwege de gestelde ontvoering van zijn broer persoonlijk te vrezen heeft voor vervolging. Daarbij komt dat eiser eerst in 1999 Algerije heeft verlaten en dat hij tot zijn eerste vertrek uit Algerije steeds bij zijn familie in zijn eigen woonplaats heeft verbleven. Ook heeft eiser na zijn terugkeer in Algerije in september 2004 tot zijn tweede vertrek uit Algerije in april/mei 2005 geen problemen ondervonden. Dit rijmt volgens verweerder niet met het vermoeden van eiser dat hij te vrezen heeft voor de autoriteiten of daaraan verbonden groepen in Algerije. Bovendien heeft eiser verklaard dat hij bij zijn terugkeer naar Algerije in september 2004 enkel gedurende twee uur is vastgehouden en ondervraagd door de Algerijnse autoriteiten, waarna hij naar zijn familie in zijn woonplaats heeft kunnen terugkeren. Dit is voor verweerder een aanwijzing te meer dat het vermoeden van eiser dat hij in de negatieve belangstelling staat van de Algerijnse autoriteiten niet onderbouwd is. De stelling van eiser dat hij vroeg of laat zal worden omgebracht als hij voldoende in kaart is gebracht, wordt door verweerder niet gevolgd. Eiser beroept zich hiermee immers op speculatie.

26. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om tot de conclusie te komen dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. De omstandigheid dat verweerder daarbij geen gebruik heeft gemaakt van openbare bronnen om deze conclusie te adstrueren kan niet leiden tot het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot deze conclusie heeft kunnen komen. Nu in casu is vastgesteld dat eiser niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij persoonlijk gegronde vrees voor vervolging heeft, wordt door verweerder niet toegekomen aan een onderzoek naar in hoeverre familieleden van een zelfmoordterrorist het risico lopen om slachtoffer te worden van wraakacties. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het onderhavige geval dan ook niet tekortgeschoten in de onderzoeksplicht en is er geen sprake van strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Derhalve heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel

voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, of b, van de Vw 2000.

27. Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 15, onder c, van de Definitierichtlijn 2004/83/EG (hierna: DRI) overweegt de rechtbank het volgende.

28. Ingevolge artikel 15 van de DRI bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

29. De rechtbank vat het standpunt van eiser aldus op dat artikel 15, onder c, van de DRI een aparte verblijfstitel genereert, te weten in die gevallen dat sprake is van ernstige schade die bestaat uit ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, waarbij geen sprake hoeft te zijn van special distinguishing features als bedoeld in artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

30. Uit de uitspraak van de Meervoudige Kamer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 12 april 2007 (AWB 06/54347) volgt dat de rechtbank van oordeel is dat het neergelegde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 inhoudelijk slechts voor een deel overeenkomt met het bepaalde in artikel 15 van de DRI. De omschrijving van de risico's van onderdelen a, b en c van dit artikel is niet gelijk aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

31. Voorts is de rechtbank van oordeel dat artikel 15, onder c, van de DRI niet is geïmplementeerd, nu het in dit onderdeel omschreven risico niet is terug te vinden in een algemeen verbindend voorschrift. Hierbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat de Raad van State in zijn advies op het wetsvoorstel tot implementatie van de Definitierichtlijn (Tweede Kamer, 2006-2007, 30 925, nr. 3) de regering heeft geadviseerd onder meer onderdeel c van artikel 15 van de DRI in de Vw 2000 op te nemen.

32. Gelet op het vorenstaande en op het feit dat artikel 15, onder c, van de DRI voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk is geformuleerd, is de rechtbank van oordeel dat eiser hierop een beroep kan doen.

33. Eiser stelt zich – kort gezegd – op het standpunt dat hij in Algerije ernstige schade vreest in de zin van artikel 15, onder c, van de DRI.

34. Verweerder heeft niet bestreden dat eiser een rechtstreeks beroep kan doen op artikel 15, onder c, van de DRI en zich op het standpunt gesteld dat uit deze bepaling volgt dat er sprake moet zijn van een ernstige en individuele bedreiging. Verweerder heeft vervolgens ook gewezen op overweging 26 in de preambule van de DRI waarin is neergelegd dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Hieruit volgt, aldus verweerder, dat eiser aannemelijk moet maken

dat er in zijn individuele geval sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Eiser is er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat in zijn individuele geval sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige individuele schade.

35. In het verweerschrift en ter zitting heeft verweerder voorts aangegeven dat voor zover eiser stelt dat artikel 15, onder c, van de DRI niet overeenkomt met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, naar Nederlands recht de verblijfsvergunning voor een verdragsvluchteling is geregeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 en de subsidiaire bescherming als bedoeld in de DRI is geregeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Naar aanleiding van het advies van de Raad van State is uit een oogpunt van rechtszekerheid in het ontwerp Vreemdelingenbesluit een bepaling opgenomen over het toepassingsbereik van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in relatie tot artikel 15 van de DRI. De tekst van het hiertoe voorgestelde artikel 3.105 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) luidt: Onder foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, wordt mede verstaan:

a. doodstraf of executie;

b. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De regering ziet dit als verduidelijking van een bestaande toelatingsgrond en niet als een wijziging daarvan. Dat standpunt is gebaseerd op de betekenis van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 en de DRI zelf. In de Memorie van Toelichting bij het huidige artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, staat dat deze bepaling een omschrijving bevat wanneer tot verlening van een verblijfsvergunning wordt overgegaan indien de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (Anti-Folterverdrag) en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR).

36. Naar de mening van verweerder geeft de DRI een invulling van het verbod van refoulement zoals dat in diverse internationale verdragen als bindend voor de lidstaten is neergelegd. Immers, artikel 15, onder c, van de DRI juncto artikel 2, onder e, van de DRI beoogt niet meer (en niet minder) te zijn dan een invulling van artikel van het 3 EVRM zoals deze volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Er is beoogd de bestaande rechtspraak van het EHRM ten aanzien van artikel 3 van het EVRM te codificeren. Daarmee wordt volgens verweerder artikel 15, onder c, van de DRI bestreken door het huidige artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Op zichzelf is implementatie van dit onderdeel van de DRI om uitsluitend inhoudelijke redenen daarom in feite niet nodig, aldus verweerder.

37. De rechtbank kan de zienswijze van verweerder niet onderschrijven. Op zich is het juist dat ingevolge artikel 15, onderdeel c, van de Definitierichtlijn voor een geslaagd beroep op subsidiaire bescherming sprake moet zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar overweging 26 in de preambule van de DRI, waarin is neergelegd dat gevaren waaraan (een deel van) de bevolking van een land in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Met deze overweging

wordt echter slechts aangegeven dat de Definitierichtlijn geen categoriale bescherming beoogt te beiden zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

38. Daarmee is evenwel nog niet gezegd hoe het individuele bedreiging-criterium dient te worden opgevat. Verweerder heeft aangegeven dat er in het individuele geval van eiser sprake moet zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige individuele schade. Overeenkomstig verweerders eerder aangegeven standpunt, inhoudende dat het in artikel 15, onderdeel c, van de Definitierichtlijn geschetste ernstige schade geacht moet worden te zijn begrepen in het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, begrijpt de rechtbank verweerders opvatting aldus dat ten aanzien van artikel 15, onderdeel c, van de DRI sprake dient te zijn van hetzelfde real risk-criterium dat gehanteerd wordt bij de toepassing van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

39. Dienaangaande overweegt de rechtbank dat verweerders opvatting miskent dat de in artikel 15, onderdeel c, van de Definitierichtlijn aangegeven schade het gevolg is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. De rechtbank is van oordeel dat de verwijzing naar het willekeurig geweld-criterium gevolgen heeft voor de wijze waarop het individuele bedreiging-criterium moet worden opgevat. Voor de aanwezigheid van de individuele bedreiging is niet noodzakelijk dat die bedreiging slechts de betrokken vreemdeling zelf betreft of, indien de vreemdeling tot een risicogroep behoort, dat de bedreiging in het bijzonder ten aanzien van de betrokken vreemdeling geldt. Voldoende is dat in een situatie van willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict de betrokken vreemdeling tot een groep burgers behoort die op grond van (een combinatie van) specifieke kenmerken een zodanig bijzonder risicoprofiel heeft dat reëel te verwachten valt dat leden van die groep burgers het slachtoffer worden van willekeurig geweld. Het criterium willekeurig duidt er daarbij op dat het behoren tot een dergelijke groep burgers met een bijzonder risicoprofiel voldoende is en dat niet vereist is dat de betrokken vreemdeling binnen die groep nog eens een extra of aanvullend individueel risico aannemelijk maakt. Het gaat er om dat het geweld leden van de groep burgers zal treffen zonder aanzien des persoons binnen de groep.

40. Het vorenstaande laat onverlet dat het genoemde bijzondere risicoprofiel aan de hand van concrete en verifieerbare feiten en omstandigheden aannemelijk gemaakt zal moeten worden. Eiser is daar, naar het oordeel van de rechtbank, in het onderhavige geval – gelet op hetgeen is overwogen aangaande het geloofwaardigheidsoordeel – niet in geslaagd. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser geen aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning op grond van artikel 15, onder c, van de DRI. Overigens onderschrijft de rechtbank het subsidiaire standpunt van verweerder ter zitting dat in Algerije geen sprake is van een internationaal of binnenlands conflict, zodat reeds daarom niets is voldaan aan de voorwaarden van artikel 15, onder c, van de DRI.

41. Ten aanzien van de aanspraken van eiser op een verblijfsvergunning asiël op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 vanwege zijn traumatische ervaring als gevolg van de dood van zijn broer en de ontvoering van zijn broer overweegt de rechtbank als volgt.

42. Ingevolge paragraaf C1/4.4.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) zal de betrokken asielzoeker de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken

asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten.

43. De rechtbank acht dit beleid niet kennelijk onredelijk en evenmin in strijd met de wettelijke voorschriften.

44. Met verweerder moet worden geconstateerd dat eiser zijn land van herkomst niet binnen zes maanden na de traumatiserende gebeurtenissen heeft verlaten en hij evenmin feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt waaruit blijkt dat hij Algerije niet eerder heeft kunnen verlaten. Noch de stelling van eiser dat de klachten zich pas later in toenemende mate manifesteerden noch het door eiser overgelegde rapport van psychologisch adviesbureau Psychè leiden tot een ander oordeel. De vaststelling dat er sprake is van een PTSS (posttraumatisch stress syndroom) is onvoldoende voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid.

45. Naar de mening van verweerder kan hetgeen uit de rapportage van Psychè naar voren komt evenmin worden aangemerkt als bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard als bedoeld in paragraaf C1/4.4.2.4 van de Vc 2000. Immers, het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst en het asielrelaas, is niet van toepassing op traumata.

46. Verweerder heeft zich dan ook naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Daarbij acht de rechtbank cruciaal dat nu eiser Algerije niet binnen zes maanden na de gestelde traumatische gebeurtenissen heeft hebben verlaten, niet is voldaan aan het vereiste causale verband. De aanleiding tot vertrek van eiser is immers niet gelegen in de traumatiserende gebeurtenissen in 1995 en 1996, maar in de gebeurtenis in april/mei 2005 die tot de herbeleving heeft geleid. Onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch van 14 december 2006 (AWB 06/28862 en AWB 06/29047, JV 2007/122), welke is bevestigd door de ABRS van 1 maart 2007 (200700309/1), kan noch deze laatste gebeurtenis, noch de herbeleving worden opgevat als een onder de in paragraaf C1/4.4.2.2 van de Vc 2000 gegeven limitatieve opsomming vallende traumatiserende gebeurtenis.

47. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

48. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

49. Het beroep is derhalve ongegrond.

50. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

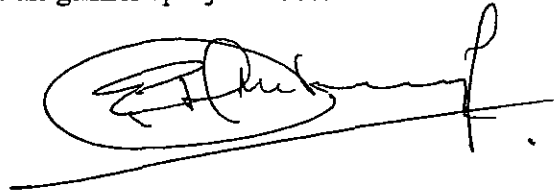
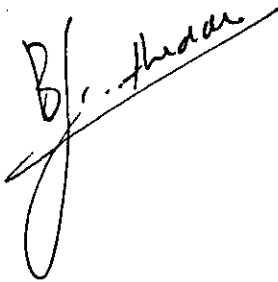
51. Mitsdien wordt als volgt beslist.

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als rechter en uitgesproken in het openbaar in tegenwoordigheid van mr. B.J. Groothedde als griffier op 4 juni 2007.



Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

04 JUNI 2007

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

PER TELEFAX: 070-3651380

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

HOGER BEROEPSCHRIFT

Waalwijk, 5 juni 2007

partijen : / IND
betreft : hoger beroep
uw kenmerk :
ons kenmerk : 2006/rb

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3327	
B - 5 JUN 2007	
ZAAKNR. 200703372	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M Vermeulen

Correspondentieadres:
Postbus 1023
5140 CA Waalwijk

Bezoekadres:
Burg. van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

Tel.: 0416 - 34 99 74
Fax: 0416 - 34 73 08

* kantoorhoudende te Drunen

Geachte Voorzitter, geachte Griffier,

Hierbij stelt appelland, , te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres Burgemeester van der Klokkenlaan 21 te Waalwijk, waarvan ondergetekende stelt en verklaart door appelland tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn.

Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Breda (07/8506) van 4 juni 2007, verzonden op 4 juni 2007 waarbij het beroep asiel ongegrond is verklaard. (**bijlage 1**). Ter onderbouwing van zijn hoger beroep stelt appelland thans het navolgende.

GRIEVEN:

1. Appelland stelt als eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen over de geloofwaardigheid van zijn relaas, de positieve overtuigingskracht en zijn aanspraak op vluchtelingenstatus dat:

" Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om tot de conclusie te komen dat het asielaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. De omstandigheid dat verweerder daarbij geen gebruik heeft gemaakt van openbare bronnen om deze conclusie te adstrueren kan niet leiden tot het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot deze conclusie heeft kunnen komen. Nu in casu is vastgesteld dat eiser niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij persoonlijk gegronde vrees voor vervolging heeft, wordt door verweerder niet toegekomen aan een onderzoek naar in hoeverre familieleden van een zelfmoordterrorist het risico lopen om slachtoffer te worden van wraakacties. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het onderhavige geval dan ook niet tekortgeschoten in de onderzoeksplicht en is er geen sprake van strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Derhalve heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en a of b, van de Vw 2000."

-1-

LANGSTRAAT**ADVOCATEN**

Appellant stelt dat de rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder zijn asielrelaas ongeloofwaardig heeft mogen achten en tot het oordeel mogen komen dat er niet sprake is van een positieve overtuigingskracht.

Appellant heeft onder meer betoogd dat verweerder niet zonder onderzoek de beoordeling van het realiteitsgehalte van niet gestaafde vermoedens heeft kunnen uitvoeren en dat er mitsdien strijd is met artikel 3:2 Awb. Verweerder heeft erkend een dergelijk onderzoek niet te hebben verricht.

Appellant heeft in dit verband onder meer een beroep gedaan op uw uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003/100). Tevens is relevant uw uitspraak van 11 april 2007 (20070153/1 – **bijlage 2**). In rechtsoverweging 2.1.2 staat onder meer de geloofwaardigheid wordt beoordeeld aan de hand van ambtsberichten en andere objectieve bronnen. Tevens staat er en dat is i.c. met name van belang:

“Het vorenstaande geldt evenzeer voor de beoordeling door de Minister van het realiteitsgehalte van niet gestaafde vermoedens.”

Appellant stelt op grond hiervan dat uit beide uitspraken volgt dat verweerder ook het realiteitsgehalte behoort te onderzoeken en met andere woorden niet – zoals ter zitting betoogd – kan volstaan met beoordeling louter gebaseerd op het boerenbestand. Appellant wijst voorts op rechtsoverweging 2.7 en 2.8 in de uitspraak van 11 april 2007.

In rechtsoverweging 2.8 staat onder meer:

“ Zoals de Staatssecretaris terecht heeft betoogd is het niet aan de Minister dan wel de Staatssecretaris om in het kader van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas nader te onderzoeken of het vermoeden dat de vreemdeling aan de feiten ontleent, plausibel is, maar is het aan de vreemdeling om dat aannemelijk te maken.”

Appellant leidt ook uit deze overweging af dat verweerder zelf ook het realiteitsgehalte behoort te onderzoeken, omdat uitdrukkelijk wordt gekozen voor de formulering “nader te onderzoeken”.

Een dergelijke formulering impliceert dat verweerder gehouden is enig onderzoek te verrichten, zoals bestudering van objectieve bronnen. Naar appellant aanneemt wordt bedoeld met de overweging “nader te onderzoeken” in het kader van de positieve overtuigingskracht en het onderzoeken van vermoedens dat verweerder een individueel gericht onderzoek, zoals een individueel ambtsbericht, niet hoeft te verrichten. Appellant stelt dat de rechtbank het vorenstaande heeft miskend. Om deze reden had verweerder in objectieve bronnen en hetgeen hem uit andere gehoren bekend is te onderzoeken in hoeverre familieleden van zelfmoordterroristen het risico lopen het slachtoffer te worden van wraakacties. Nu verweerder dit heeft verzuimd, had de rechtbank het besluit behoren te vernietigen. Door een dergelijk oordeel te geven plaats de rechtbank op geen enkele wijze een eigen oordeel in de plaats van dat van verweerder. Enkel wordt door de rechtbank in dergelijk geval geconstateerd dat het onderzoek naar de beoordeling van de geloofwaardigheid en positieve overtuigingskracht niet volgens het beleid en beoordelingsmodel heeft plaatsgevonden.

-2-

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

2. In zijn tweede grief stelt appellant dat de rechtbank ten aanzien van stelling dat artikel 15 aanhef en onder C van de zogenaamde Definitierichtlijn niet overeenkomt met één van de toelatingsgronden als bedoeld in artikel 29 lid 1 Vw – appellant in het gelijk stelt, maar desalniettemin vervolgens ten onrechte in rechtsoverweging 40 overweegt dat:

“ Het vorenstaande laat onverlet dat het genoemde bijzondere risicoprofiel aan de hand van concrete en verifieerbare feiten en omstandigheden aannemelijk gemaakt zal moeten worden. Eiser is daar, naar het oordeel van de rechtbank, in het onderhavige geval – gelet op het geloofwaardigheidsoordeel – niet in geslaagd. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser geen aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 15, onder c, van de DRI. Overigens onderschrijft de rechtbank het subsidiaire standpunt van verweerder ter zitting dat in Algerije geen sprake is van een internationaal of binnenlands conflict, zodat reeds daarom niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 15, onder c, van de DRI.”

Appellant stelt in dit verband primair dat de rechtbank hier een eigen oordeel geeft. Verweerder heeft niet in het besluit, noch verweerschrift, laat staan ter zitting betoogd dat vanwege de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag om deze reden niet geen aanspraak kan ontlenen aan een verblijfsvergunning op grond van artikel 15 c van de DRI. Gelet op de vaste jurisprudentie mag een rechtbank nimmer een eigen oordeel geven over de aanspraak of geloofwaardigheid ten aanzien van een toelatingsgrond. Er dient sprake te zijn van een terughoudende toetsing.

Nu de rechtbank een eigen oordeel heeft gegeven, dient de uitspraak om deze reden te vernietigd.

De overweging in rechtsoverweging 40 dat verweerder zich dan ook terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant geen aanspraak kan ontlenen aan artikel 15 c van de DRI, is onjuist. De bewoordingen “dan ook” veronderstellen dat verweerder een en ander betoogd zou hebben. Appellant stelt dat verweerder nimmer heeft betoogd dat vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn aanvragen op toelating op grond van genoemd artikel reeds om deze reden stranden.

Appellant stelt overigens dat nu feiten door verweerder worden aangenomen, er wel degelijk inhoudelijk, gelet op de inhoud van artikel 15 C van de DRI, getoetst behoort te worden. De beoordeling van de geloofwaardigheid van de vrees, komt op geen enkele overeen met de toetsing kader van artikel 15 C van de DRI. Ook om deze reden is hetgeen de rechtbank heeft overwogen niet voorzien van een draagkrachtige motivering.

Tenslotte stelt appellant in het kader van deze grief dat de rechtbank verweerder in zijn gestelde subsidiaire standpunt (het primaire standpunt van verweerder is dat artikel 15 c overeenkomt met artikel 29 lid 1 onder b Vw) volgt dat in Algerije niet sprake is van een binnenlands conflict.

Verweerder heeft alleen gesteld zonder enige onderbouwing – “out of the blue” ter zitting dat er in Algerije niet sprake is van een intern conflict. Appellant acht het onredelijkheid dat de rechtbank deze enkele stelling volgt.

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Terwijl appellant heeft gewezen op de aanwezigheid van een binnenlands conflict. Uit de zienswijze, in beroep en ter zitting is in voldoende mate aannemelijk geworden dat er sprake van een conflict tussen de Algerijnse autoriteiten en de diverse islamitische groeperingen. Ter nadere adstructie van dit standpunt overlegt een schrijven van Amnesty International van 5 januari 2005 (Secret detention/fear of torture/medical concern). Ook uit deze publicatie blijkt dat er sprake is van een intern conflict. Er staat onder "Algeria's decade-long internal conflict."

Appellant stelt dan ook dat ook het door verweerder ter zitting ingenomen subsidiaire standpunt niet is voorzien van een draagkrachtige motivering. De rechtbank had tot het oordeel behoren te komen dat verweerder niet zonder enig onderzoek heeft kunnen stellen dat van een intern conflict in Algerije geen sprake is en dat om deze eveneens geen aanspraak aan artikel 15 c van de DRI zou kunnen worden ontleend.

3. Als derde grief die zich tegen de uitspraak van de rechtbank richt stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29 lid 1 onder c Vw in verband met zijn aanspraak op het traumataleleid.

In dat verband heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat met verweerder moet worden geconstateerd dat appellant geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd waarom hij niet binnen zes maanden na de traumatiserende gebeurtenissen Algerije heeft verlaten.

Ten onrechte overweegt de rechtbank daartoe dat het feit dat klachten zich pas later in toenemende mate manifesteerden alsook het rapport van Psychè niet tot een ander oordeel kan leiden. Evenzeer is de overweging van de rechtbank dat de vaststelling dat indien er sprake is van een PTSS dit onvoldoende is voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumataleleid onjuist.

Appellant stelt dat de rechtbank op geen enkele wijze onderbouwt op grond waarvan zijn stelling dat de klachten zich later openbaarden en de inhoud van psychologisch rapport onvoldoende zijn.

Appellant stelt juist het causale verband tussen vertrek en de traumatische gebeurtenissen aannemelijk te hebben gemaakt. Appellant heeft daartoe een psychologisch rapport ingebracht. Appellant heeft in beroep en ter zitting gemotiveerd gesteld dat er sprake is van een causaal verband tussen de traumatische gebeurtenissen in 1995 en 1996, de herbelevingen en zijn vertrek uit Algerije nadien.

In het rapport staat onder meer dat iemand wel of niet binnen zes maanden is gevlucht in ieder geval geen criterium is om vast te stellen of iemand wel of niet een PTSS heeft. Op p. 10 tot punt 8 advies wordt door de psycholoog nadrukkelijk ingegaan op verschillende redenen waarom appellant niet eerder is gevlucht. De oorzaken hiervoor worden benoemd, maar noch verweerder noch de rechtbank heeft daar enige acht opgeslagen. De rechtbank overweegt dan ook ten onrechte dat appellant enkel en alleen zou zijn gevlucht vanwege de gebeurtenissen in april/mei 2005. Appellant stelt dat juist zijn voortdurende traumatisering en herbelevingen, de enorme angst de redenen/aanleiding, die nog eens bevestigd werd door hetgeen in april/mei 2005 is voorgevallen, zijn geweest om te vluchten.

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Doordat de oorzaken van een later vertrek terwijl deze dienen ter onderbouwing van het standpunt dat er sprake is van een causaal verband, zoals betoogd, niet de besluitvorming zijn betrokken, is hetgeen de rechtbank heeft overwogen niet voorzien van een draagkrachtige motivering.

In feite heeft de rechtbank de inhoud van het rapport genegeerd terwijl uit het rapport een verontrustend beeld naar voren komt over de gezondheidstoestand van appelland.

Nu zoals betoogd het deskundigenrapport wel een onderbouwing geeft voor het standpunt van appelland dat er sprake is van een causaal verband in verband met de gebeurtenissen uit 1995/96 heeft de rechtbank in redelijkheid niet kunnen overwegen dat daarin niet de reden van zijn vertrek was gelegen.

De rechtbank overweegt evenzeer ten onrechte dat de laatste gebeurtenis en herbelevingen, waarvan sprake is zoals in het deskundigenrapport wordt onderbouwd, niet vallen onder de limitatieve opsomming van in paragraaf Vc C1/4/4.2.2. Allereerst stelt appelland dat hier een eigen standpunt van de rechtbank betreft. Immers, noch in het bestreden besluit noch in het verweerschrift is ingegaan op de betekenis van herbelevingen in relatie tot zijn aanspraak op verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumataleleid.

Nu verweerder daar in het geheel niet op is ingegaan, had de rechtbank het besluit vanwege een motiveringsgebrek behoren te vernietigen.

Voorts stelt appelland in dit verband dat herbelevingen wel degelijk onder het bereik van het traumataleleid vallen. De verwijzing naar uitspraak van uw Afdeling van 1 maart 2007 ter bevestiging van de uitspraak van de rechtbank Den Bosch van 14 december 2006 kan appelland niet overtuigen, omdat bij ondergetekende niet bekend is of daartegen een grief was geformuleerd.

Appelland heeft brief van 11 mei 2007 en ter zitting betoogd dat uit de uitspraak van uw Afdeling van 13 maart 2002 (200200665/1 – produktie 3 bij het verweerschrift) volgt dat herbelevingen wel onder het bereik van het traumataleleid vallen.

Appelland wijst op rechtsoverweging 2.2.2. in deze uitspraak. Daar wordt onder meer overwogen:

“ Met name heeft appelland niet aannemelijk gemaakt hoeven achten dat, zoals de vreemdeling stelt, sprake is van een herbeleving van de gebeurtenissen uit 1994-1995, die de aanleiding heeft gevormd voor het vertrek uit Bosnië. De door de vreemdeling ter toelichting van deze stelling vermelde gebeurtenissen betreffen geen objectieve, verifieerbare feiten en omstandigheden.”

Appelland stelt dat de rechtbank ten onrechte zijn beroep op uw uitspraak geheel onbesproken heeft gelaten. Appelland stelt niet alleen dat er om deze reden sprake is van een motiveringsgebrek, maar juist ook dat uit genoemde uitspraak ontegenzeggelijk volgt dat herbelevingen van eerdere gebeurtenissen wel degelijk onder het bereik van het traumataleleid kunnen vallen, *mits* onderbouwd met objectieve, verifieerbare feiten en omstandigheden.

LANGSTRAAT**ADVOCATEN**

Appellant stelt dat het rapport van de psycholoog genoemde herbelevingen beschrijven en objectiveren. Appellant op hetgeen wordt gesteld op p. 8 onder B 1 t/m 5. Daar worden voorbeelden genoemd waar de herbelevingen uit bestaan. Appellant stelt te voldoen aan de door uw Afdeling geformuleerde voorwaarden.

Appellant stelt dan ook dat uw uitspraak van 13 maart 2002 aanleiding had behoren te zijn voor de rechtbank het besluit te vernietigen, omdat verweerder gelet op het psychologisch rapport niet heeft gemotiveerd waarom hij geen geslaagd beroep op het traumatabeleid kan doen.

4. Gelet op hetgeen appellant in de vorenstaande grieven heeft aangevoerd, stelt appellant in deze voorlaatste grief, dat de rechtbank in redelijkheid niet heeft kunnen overwegen dat hij niet in aanmerking komt voor toelating op één van de in de artikel 29 Vw genoemde gronden en dat om die reden het beroep ongegrond is.

5. In zijn laatste grief stelt appellant dat de uitspraak evenzeer niet is voorzien van een draagkrachtige motivering, omdat de rechtbank in de uitspraak niet heeft overwogen of geconcludeerd dat appellant niet voor toelating in aanmerking komt op grond van artikel 15 c van de DRI. Ook vanwege dit motiveringsgebrek behoort de uitspraak te worden vernietigd.

REDENEN WAAROM: appellant zich tot u wendt met het verzoek zijn hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage – zittingsplaats Den Bosch te vernietigen, het besluit van 23 februari 2007 te vernietigen alsook verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg

